

Opmærksomheden paa et Forhold, der er ved at uddanne sig mellem det cyklende Publikum og Politibetjentene. De allerfleste af, maaske alle vore Landpolitibetjente ere ældre Mennesker, som i Virkeligheden ikke ville noget hellere end være gode Venner med den Befolkning, i hvilken de skulle færdes. Det er ikke Folk, der jage efter Resultater, men det er Folk, der bruge deres sunde Fornuft og derefter tage deres Standpunkt. Der er naturligvis noget harmeligt for en saadan Mand i, at en Cyklist ved høj lys Dag kan forlange at blive noteret, eller i, at et Selskab af unge, glade Mennesker, Herrer og Damer, gaar hen til Betjenten og gør en høflig Undskyldning, fordi det ser ud, som om de ikke have tændt deres Lygter, men det kommer af, at Solen skinner saa stærkt, at den fordunkler Lygteskæret, og det kunne de ikke gøre ved. Alle disse Smaadrillier, som kunne forekomme mellem Publikum og Betjentene paa Grund af disse Bestemmelser, ville Betjentene helst være fri for. De ville ogsaa helst være fri for at notere Folk for ganske urimelige Forhold. Der har derfor uddannet sig den Praksis, at Cyklebestemmelserne slet ikke overholdes af den Grund, at de slet ikke kunne overholdes. Der har uddannet sig den Praksis, at Betjentene optræde anderledes over for de faste Beboere af et Distrikt end lige over for de Beboere, der ikke bo deri. Tinget kunde spørge, hvorfor man ønsker at blive noteret; det er fordi det kunde blive interessant at se, om en dansk Overret vilde dømme en Mand, der ikke har tændt sin Cyklelygte, mens Solen endnu er paa Himlen. Bedes man om, at blive noteret, er det klart, at det er ubehageligt for disse Mennesker, som komme til at ligge i Krig med Cyklisterne, naar de skulle følge denne Bestemmelse. De faa ikke den Støtte af Cyklisterne, de kunne trænge til, lige over for bølleagtige Personer, som ogsaa kunne bevæge sig paa Cykle lige saa godt som til Fods. Det rigtige er, at der er et Tillidsforhold mellem Befolkningen og Betjentene, men dette bliver fuldstændig forrykket ved de uensartede Jurisdiktionsbestemmelser, der gælde i Landet. Man fortalte mig for nogle Aar siden i Pyrenæerne, at Gendarmerne og Smuglerne havde sluttet et Forlig paa de Betingelser, at Smuglerne maatte aldrig skyde paa Gendarmerne, til Gengæld maatte Gendarmerne aldrig arrestere Smuglerne, men kan konfiskere deres Gods. Jeg forsikrer det høje Ting og den ærede Justitsminister

om, at Forholdet er ved at blive det samme her i Landet. Der er ved at uddanne sig en saadan Overenskomst mellem Betjente og Cyklist, om at ingen Mennesker skulle bryde sig om, hvad der staar i Politivedtægterne, fordi det er umuligt at tage Hensyn dertil. Spørger man nu en Betjent, om han vil notere een, kan det være, han siger ja, men det kan ogsaa være, han siger nej, fordi, siger han, Birkedommeren eller Herredsfogeden venter, at vi optræde efter vor gode Fornuft. Det er netop det, der er ved at blive gængs mange Steder i Landet. Politivedtægterne sættes ud af Kraft, og det cyklende Publikum er prisgivet Betjentenes gode Fornuft. Hvis Betjentene altid vare i et og samme Humør, kunde det være godt nok, men det ere de ikke. Desuden hænder det jo, at der et Sted, hvor man er vant til at have en Betjent, der er hensynsfuld, kommer en ny Mand, der er striks og vil overholde Bestemmelserne, fordi han ikke ved, at Dommeren helst vil være fri derfor. Det bliver Betjentens Skøn, om Bestemmelsen skal overholdes eller ikke, og det bliver til Gene for Cyklisten og en Ubehagelighed for Dommeren, der en smuk Dag kommer til at staa over for det Tilfælde, at han skal mulktet en Mand for noget, som denne har gjort i Aarevis uden at den tidligere Politibetjent har gjort Indsigelse derimod eller sagt noget dertil. Det vilde være meget let at fremdrage af Politivedtægterne flere af disse kuriøse Bestemmelser, Bestemmelser, der sikkert ere lavede i en god Hensigt, men af Folk, der ikke have fornøden Praksis, ikke vide, hvad der kan foretages og ikke foretages paa Cykle. Jeg vil vende et Øjeblik tilbage til de sky Heste. Man ved altsaa ikke, hvorledes man skal optræde over for Heste, naar man ikke ved, i hvilken Jurisdiktion man befinder sig. Men selv om man ved det og kan sin Politivedtægt udenad, er det alligevel haabløst at vente, at man skulde kunne undgaa at blive noteret. Sagen er, at de Folk, der sidde paa en Cykle, have saa meget andet at tage Vare, end at se efter alle, der komme kørende. Vejen kan være slibrig og skraa og glat, saa at han netop i dette Øjeblik har hele sin Opmærksomhed fornøden for at kunne klare sig selv, det kan være, at en Køter springer op ad ham, saaledes at han maa have hele sin Opmærksomhed henvendt paa at komme klar af dette Dyr og ikke kan se paa de Vogne, der komme ham i Møde. Jeg har selv været i det Tilfælde, hvor jeg har haft Valget imellem enten at se